

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ho-
stinci u arcivévody Ště-
pána.

Kdo všeckna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půlletně 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :
Emanuel Meliš.

Naše doba.

Dříve v polosmrtném spánku,
teď zas počínáme žiti,
a ty rány dlouholeté
musí se nám zacelit!

Svorný duch jen, pevná vůle! —
Věnujme své síly vlasti;
nižádným se vzteklým křikem
v činech svých nedejme másti!

Frant. A. Hora.

Provolání

ku spolkům zpěváckým v Čechách a na Moravě.

Laskavý pozdrav všem čtenářům těchto řádků!
Kdožkoli jest milovníkem zpěvu, musí srdečně za-
plesati, ohledne-li se po krajích našich Čechoslovan-
ských. Co kvítka jarní po dlouhé, dlouhé zimě bujně
pučí a líbezně rozkvétají *spolky zpěvácké*; bujaří ji-
nochové, mužové všech stavů a zaměstnání nejrozmani-
tějšího bratrsky sobě ruce podávají; ba i krásná pleť
zdobí přerokozkošně hudební vínky pěvců chrabrých. —
Kdežkoli s kůrů slavných chrámů slavné naší Čechie a
družné Moravy zavznívají zpěvy velebné ku chvále
Tvůrce všehomíra; kdežkoli na památku mužů slavných
zadumčivě rozléhají se hlaholy smutečné; kdežkoli v lůno
máti naší — v zemi chladnou — klesá tělo přátel mi-
lovaných: tam zajisté berou *spolky zpěvácké* vřelého
podílu. Neméně chrabře počínají sobě *statní pěvci*,
když k oslavení dob významných a památných, k roz-
jaření mysli a k oživení života společenského z prsou
jejich vinou se i zpěvy rázné i zpěvy milostné. A kdož
neví, jak ochotně spěchají mužové tito a jinoši stateční
i děvy slíčné, kdykoli podporovati mají účely šlechtné
a lidumilné! Snahou jejich setřená již mnohá slza bídy
a nonze; teplým oděvem zaopatřeno na sta dítek chu-
dobných v čas zimní; pomníky a ústavy, které ještě

v dobách pozdních svědectví vydávati budou chvalné o
smýšlení šlechtném předků zesnulých, dozajista z ne-
malé části povstaly a povstanou snahou spojených těchto
sil bujarých. A což máme více ještě šířiti slov. Či
nepěje Vítězslav *Hálek* v písni své *Náš zpěv* tak pře-
krásně:

„A venku tam, ať jakkoli se chtějí na nás divat,
„Tu přednost máme před světem, že dovedeme zpívat.“

A zase dále:

„Protož nechť jiný dobývá blesku a hromu řevem,
My též dovedem královat a vítězíme zpěvem.“

Kdož nám může popřítí pravdu těchto slov!

Komu ale máme co děkovati výsledky tyto tak
skvělé — slavné!

Žádnému jinému, bratři zpěváci, nežli mužům těm,
kteří s obětavostí tak velikou a chvalnou nám skládají
písně a sbory tyto, jimiž králujeme a vítězíme. —

Skladatelové písní a sborů jsou tedy hlavní pod-
půrcové všech našich snah šlechtných. *Sláva jim!!!*

Než však jakých výhod dostává se mužům těm
tak zasloužilým za vše jejich blahodárné působení?

Přiznejme se, že *nemnohých a nevalných*. Po-
tlesk, jásání rozčileného posluchačstva, pochvalné uznání
platí provozujícím zpěvákům. Na ubohé skladatele ani
každý se nepozeptá, a pozeptal-li se aneb četl-li jméno
jeho na programu, jak zhusta se jméno to zapomíná a
vícekrát snad málo kdy mnohému ani na mysl nepři-
chází. Tak by ale nemělo býti, a aby tak nebylo, stojí
v moci Vaši, spolubratři milí. Pojdmež ale ještě dále.
Neníť snad známo každému z nás, že nežijí všickni skla-
datelové v okolnostech tak skvělých, aby vždy s myslí
veselou, bezstarostnou tvořiti mohli díla, z nichž těžíme
my i obecnost i potomci naší? A což pak, když do-
tkne se ruka Páně muže takového nemocí a nehodami
jinými, jakým podroben jest každý z nás? A což, když
osud tak bolný snášeti s mužem takovým musí snad i
choť milovaná a rodina mnohdy dosti četná? Nevložili
již nejednou muže, jehožto skladby světoznámé okou-
zlovaly a ještě okouzlují každého, kdož ucha kdy na-

klonil k poslouchání a srdce k vnímání hlaholů tak čárokrasných v hrobku chladnou, aniž po sobě byl zanechal málo více nežli jméno čestné a slávu jména svého? Jaké muselo býti loučení se světem muže toho, pohlednuvšího okem již již hasnoucím na pozůstalou choť a sirotky opuštěné? Tak tomu *jest*, ale vždy tomu tak býti *nemusí*.

Zmužme se bratří zpěváci, kteří pějete od Beskyd až k Rudohoří, od Krkonoš až k Šumavě podejte si všichni bratrské své ruce, ať povstane :

Jednota k odměňování, povzbuzování a podporování hudebních skladatelů československých a možná-li i jejich vdov a sirotků.

Nížepsaný spolek, uznávaje prospěšnost a chvalitebnost takového počínání obrací se tímto ke všem svrchu jmenovaným spolkům s vyzváním k utvoření jednoty nadzminěné, a podává tuto některé základní myšlenky, jak by se shůry uvedeného cíle dosíci mohlo. Samo sebou se rozumí, že všecko lépe se dá ještě urovnati, ale bratři, jen chťjme, mějme vůli upřimnou, a Bůh zajisté dorozumění a zdaření dá.

Usnešmež se pokládati sobě za čestnou povinnost, kdosažení účelu toho, věnovati při každé produkci daň, ale když odevšad plynouti bude značnou odměnou. Budiž na př. co nejmenší příspěvek jmenován 1 zl. r. č. Této čestné odměny by se dostalo každému pánu skladatelovi, jehožto zdařilou práci *poprvé* by provozoval kterýkoli k této jednotě přistoupivší spolek. Příspěvek tento budiž zasýlán k jistému *ústřednímu výboru*, který by nejlépe sídlo své ve středu země — v Praze — měl. *Sestavení výboru* takového, *řád volební* a *výkaz činnosti* jeho budiž zatím ponecháno jednání dalšímu. Nejlépe by snad bylo, aby výbor *českého zpěváckého spolku „Hlaholu“* pražského spolu byl také výborem této jednoty. Výbor tento by přijímal příspěvky ze všech stran přicházející, vedl by o příjmu a vydání řádné účty, a doručoval by buď jednou aneb dvakrát do roka čestné honoráry pánům skladatelům podlé toho, jak mnoho by se pro každého bylo sešlo. Každý k této jednotě přistoupilý spolek přiložil by při zaslání honoráru 3 programy s vyznamenáním zpěvů ponejprv provozovaných, a knihovník výboru záznamenal by, co by potřebí bylo. Jeden program stvrzený podpisem účetníka obdrží dotyčný spolek nazpět, druhý doručí se svým časem a honorárem panu skladatelovi a třetí zůstane u výboru centrálního. *Návrh* tento dopouští opravy, zlepšení, tu neb onde zjednodušení a kde potřebí zase rozšíření. Tak na př. by se mohly příspěvky pro uvarování útrat také jen dvakrát do roka zasýlati. Proto se uveřejňuje a nížeapsaný

spolek doufá, že najde všude laskavé podpory. K lehčímu přehlednutí působení takové jednoty budiž zde *návrh* ten proveden prakticky.

Dejme tomu, že přistoupne jen 20 spolků k jednotě, každý tento spolek že dává ročně v průměru jen 4 produkce k rozmanitým účelům a že pokaždé jen sboru neb písni *poprvé* provozuje, sešlo by se do spolkové pokladnice 400 zl. r. č. Od této sumy budiž odečteno na možné výlohy 40 zlatých, tedy zbude na udělování odměn 360 zl. r. č. a čestný honorár by, pakli by 10ti pánům skladatelům podán býti měl, pro jednoho obnášel v průměru 36 zl. Honorár ten by arci mnohonásobným způsobem zvýšen býti mohl, a sice :

- 1) Zvýšeným oučastenstvím spolků zpěváckých;
- 2) Honorárem za skladby již od umřelých pánů skladatelů;
- 3) Rejsováním žijících pánů skladatelů na případlý jim honorár;
- 4) Příspěvkou čackého studentstva při zábavách feriálních;
- 5) Dárky zpěvomilů a vůbec přátel hudebního umění.

Pak by se arci pomysliti mohlo na vývedení programu jednoty v celitosti své. Jistá částka sešlých se příspěvků mohla by ponechána býti co záložní fond v pokladnici. Řádným hospodařením a vřelým oučastenstvím snadno by beze všech dalších obětí jistina tato vzrůstala, až by pak po několik málo jen letech tak vzrosfla, žeby se z úroků jistá částka vždy obrátiti mohla na př. buď *ku vypsání cen*, buď na *podporování* nemocí neb jinou nehodou stíženého skladatele, neb co příspěvek na zapravení pohřebních útrat, aneb co první pomoc zarmoncené vdově a sirotkům opuštěným aneb jinak a jinak. Jak by se konečně vše co nejprospěšněji zavéstí a srovnati dalo, budiž ponecháno další přátelské úmluvě. V redakci hudebního časopisu „Dalibor“ pak skládáme všichni upřimnou důvěru, že co orgán jednoty této ochotně propůjčí sloupce své k uveřejnění všeho, co by se záležitosti této týkalo.

Nuže tedy, bratří milí, ukažme skutkem, že sobě vážíme mužů, jichžto skladby tak mocně hýbají srdcem každého, kdož slyší zpívati nás, a nížeapsaný spolek ze všeho srdečoě se bude těšiti, cožby ku důstojnému vývedení tohoto návrhu vesti mohlo. Zdař Bůh!

V Hradci Králové dne 1. února 1861.

Zpěvácký spolek.

Dodatek redakce. Výborný tento návrh slavného zpěváckého spolku Královéhradeckého zasluhuje se vším právem všestranného povšimnutí od českých zpěváckých spolků v Čechách, na Moravě a Slovensku, a bylo by žádoucné, aby tento návrh všude vřelého oučastenství a živého ohlasu došel. Co se nás týče, přičiníme se všemožně, by tento návrh brzy se uskuteč-

nil a propůjčíme k tomu cíli s největší ochotností sloupce svého časopisu k uveřejnění všech tohoto návrhu se týkajících záležitostí.

Vyzývajíce při této příležitosti všechny zpěvácké spolky v Čechách, na Moravě a Slovensku, by nám své náhledy a doplňky k témuž návrhu laskavě zaslaly, jsme pak hotovi, stanovy k dotčené ústřední jednotě zhotoviti, podotýkajíce, že je pak prozatímnímu výboru, ze zpěváckých spolků sestávajícímu předložíme. Dříve však nám budiž dovoleno, některé pokyny k zhotovení stanov podati.

Jednota k odměňování skladatelů československých jmenuj se „*Malice hudební*“, měj své sídlo v Praze a sestávej z předsedy a 8 výborů, z nichžto tři hudební soudcové k tomu cíli vyvolení budtež, by skladby jednotě zasláné co do vnitřní ceny a umělého zpracování posuzovali. Skladby nechť rozvrhnou p. soudcové na *dvě třídy: první* (zdařilé), *druhou* (méně zdařilé). Dle těch tříd a dle počtu provedení dotčených skladeb od zpěváckých spolků bude se vyměřovati *honorár* skladatelům za práce jejich. Přijaté skladby oznámí jednota svým orgánem a buď v *opisech* aneb *tištěné* za poloviční *krámskou cenu* je zpěváckým spolkům rozešle. Skladatelové budou zasýlati skladby své dotčené jednotě *beze jména*, toliko s *heslem* a se *zapečetěným listem*, v němž se jméno a příjmení skladatele nacházeti bude, aby soudcové beze všech *ohledů* a *předsudků* soud svůj o skladbách pronésti mohli. Na tento způsob obdrží zpěváckí spolkové velkou zásobu zdařilých skladeb, které ku zlepšení vkusu značně přispívají a k obohacení české hudební literatury sloužiti budou. K rozmnožení fondu jednoty mohou též nápomáhati *sakládající členové*, kteří by na začátku 10 zl. a dále ročně 5 zl. přispívali.

Prozatím končíme s dodatky našimi, kojíce se nadějí, že slavní zpěváckí spolkové v Čechách, na Moravě a Slovensku návrhu tohoto se uchopí a nám svá zdání, doplňky atd. k zhotovení stanov zaslati neopomenou. Zdař Bůh! —

Josef Leopold Zvonář.

(Pokračování.)

U Velízkého pana faráře ztrávil Josef co student třech německých škol tři léta, a prospěl ve třech předepsaných předmětech na „*eminence*“, nebo jak se do vysvědčení německého psávalo „*sehr gut*“, a chodíval si pro tyto třídy do piaristické školy v Berouně, t. chodil tam „*odbývat*“ zkoušky. Podle jeho zdání byly tyto třídy docela zasloužené; neboť se učival jako o „*přítrž*“. Jmenovitě byl v náboženství „*silný*“ tak, že věděl ku

každému paragrafu nejen příslušný „*důvod*“, ze sv. písma, nýbrž i kapitolu a verš udati. V počtářství býval nejslabším. K řečím a ku kreslení míval po hudbě největší náklonnost. Řecky čísti se naučil sám od sebe, pomocí alfabety, kterou si přinesl z Chebu, kde mu ji napsal jeden latinský student, a pomocí kněh p. faráře, k nimž se po tajmu příkrádal. Starší svazky časopisu pro „*katolické duchovenstvo*“ poskytovaly mu nejvíce k vytěžení. Vypsal odtamtud každé místo, které bylo v řečtině podáno. Rovněž tak pilně okresloval, kde se mu co naskytlo. Básní byl velký milovník; kde jakou napadl, opsal si ji a čítal ji často. Zamilovanou jeho básní byla: „*Des Sängers Täuschung und Trost*“ od Meissnera s odpovědí od „*Neznámého*“. Co to bylo, co ho v ní poutalo? Byla to předtucha toho, že se na něm také jedenkrát všecko vyplní, co skladatel básně, snad ze zkušenosti líčil? — V básni se mluví o zklamane naději mladíka umění a přátelství se oddavšího! I Josef zkusil, jako mnoho jiných, co to jest, býti sklamanu. Bohatství, umění a vědy sháněl a strádal si pracně po krápějích. Nastavoval záhy noce, aby, jsa mezi dnem hmotnými pracemi zanešen, ukojil touhu po něčem vyšším a ušlechtlejším. Za zimních večerů, když si ulehlo všecko na lůžko, opisoval noty nebo básně, nebo čítal při světle na krbu; čítal knihy cestou, když byl někam s nůši na zádech poslán, aneb když pásl ovce p. faráře, a byl za to od vesnických hochů dosti často vysmán. Kluk, který nůši na zádech nese a při tom životopis „*Napoleona Bonaparta*“ čte, jako to dělal Josef: jest zajisté vesnickému hochu, který zná jen „*bič, míč a pasforn*“, směšným úkazem. Jeliž divu, jestli se někdo nad ním pozastaví a řekne: „*hledte, ten chce dělat pána; nese nůši na zádech a čte knihu*.“ Tak se přihodilo Josefovi a opakovalo se tu jen, co se přihodilo již mnohému „*učenému*“ s praedikátem „*blázen*“.

U p. faráře slyšel také Josef to strašné slovo „*generalbas*“ a dozvěděl se u něj co znamená „*šístka*“ neb „*sedmička*“ nad basovou notou. Generalbas mu ale příliš do hlavy nešel, a nechtěl mu do ní ani jít, když přišel pod ruce nebožtíka Píče. Byl mu příliš suchopárný. Za to ho ale těšily tím více Mozartova symfonie do *Es* a velká sonata do *F-dur*, které se p. farář pro něj vypůjčil. U tohoto p. faráře se začal učit Josef podruhé na klavír; prospěchy by byl u něj dělal dobré, protože byl farář dokonalý hudebník ze staré školy; než že učení trvalo jen asi rok, a dělo se ve velkých odstávkách, nepřivedl to u něj daleko. Od tohoto ctihodného pátera dostal také první „*pohlavek*“ za to, že se vkradl na kruchtu a tam na varhany hrál. Po odbytí třech německých škol odhodlali se rodiče Josefovy k tomu, že ho dají do Prahy do „*preperandy*“. Hlásil se k tomu cíli u nebožtíka St..., ten však ho

uznal ještě za mladého pro „kandidátství“ a Josef musil ještě domů na rok. Rok ten byl pro něho ztracen v každém ohledu. Mimo to, že se přiučil trochu latině a že opakoval předměty pro třetí třídu nařízené, nerozmnožil své umění ničím. K hmotné práci byl více potahován než dříve, a že musil zakoušeti všecky svízele chudého vesnického dítěte, an přece v sobě cítil síly k něčemu vyššímu, naplňovala se zponenáhla jeho mysl hořkostí a zádumčivostí, které aby zaplašil, pevnou vůli potřeboval. V sedmnáctém roku teprvé přišel do Prahy, aby se připravil pro učitelský stav, ku kterémuž neměl ani příliš chuti ani povolání. Že však jiného nic začítí nevěděl, podrobil se přijímační zkoušce a byl přijat vzdor toho, že psal v „diktandu“ slovo „upřímný“ s krátkým *i*. Za rok byl zkoušeným „školním mládencem.“ Měl se pak ucházet o nějaké místo „školního pomocníka“ a neuměl ještě na varhany hrát!

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líci redaktor.

(Pokračování.)

K nejznamenitějším umělcům hudebním 18. století, kteří buď ve vlasti blahodárně působili, neb v cizině slavného jména si dobyli, náleží Florian Leopold *Gassmann* (nar. 1729 v Mostu, † 22. ledna 1771 ve Vídni), jenž se svými kostelními a světskými skladbami, jmenovitě operami vyznačil. Císař zvolil ho za svého dvorního a komorního skladatele a r. 1771 za dvorního kapelníka s ročním platem 800 dukátů. *Gassmann* byl učitelem znamenitého *Salieriho*. — Rytíř *Kristof Gluck* (nar. 4. lipna 1714 ve Weidewangách na hranicích českých † 18. listop. 1787 ve Vídni), byl v Čechách literně i hudebně vzdělán a dobyl si co reformátor opery nesmrtelného jména. — *František Benda* (nar. 25. listop. 1709 v Starých Benátkách, † 7. března 1786 v Postupíně v Německu), byl výborný virtuos na housle a spolu tvůrcem nové houslové školy v Německu. — *Jiří Benda* (nar. 1721 v Starých Benátkách, † 6. listop. 1795 v Kostřici v Německu), osvědčil se co výtečný skladatel oper a tvůrce světoznámého melodramatu „*Ariadna na ostrově Naxos*.“ — *Josef Seeger* (nar. 1720, † 22. dubna 1782 v Praze), byl znamenitý varhaník a skladatel kostelních komposic. Vzdělal velký počet výtečných hudebníků, zvláště v hudební theorii a kontrapunktu. Jeho toccaty a fugy pro varhany vydal *Daniel Türk*, theoretik hudební v Lipsku roku 1797. — *Fr. H. Bixi* (nar. 1732 † 1771), kapelník metropolitního chrámu, byl svého času miláčkem obecnosti v Čechách. Jeho mše a jiné skladby kostelní

jsou z větší části klassické a provozují se až dosud v mnohých chrámech Pražských. — *Werner* (nar. v Chomútově, † 1768 v Praze), proslavil se svou překrásnou hrou na čello a svými skladbami pro týž nástroj. Byl ředitelem kůru u křižovníků. — *Antonín Rejcha* (nar. 1771 v Praze, † 28. května 1836 v Paříži), byl profesorem na Pařížském konservatoriu a proslul svým velkým dílem o „*náuce hudební*“, které se až posaváde za největší a za nejlepší považuje. — *J. L. Dussek* (nar. 1760 v Čáslavi, † 1812 v Paříži), byl jeden z nejznamenitějších pianistů svého času a co skladatel sonat znamenitého jména si dobyl. *Dussek* zemřel co ředitel koncertů knížete *Talleyranda*. — *Vít Šantl* († v Poděbradech r. 1750) byl výborný varhaník a složil pěkné mše, offertoria atd. — *Fránt. Tuma* (nar. 1704 v Kostelci nad Orlicí, † 1774), klassický skladatel mší a kostelních komposic, které co vzácné poklady v archívách hudebních se chovají. — *Bohuslav Černohorský* († 1740), byl magistrem hudby a ředitelem kůru u sv. *Jakuba* v Praze. Platil za nejobratnějšího varhaníka a theoretika hudebního. *Černohorský* byl v Itálii též učitelem znamenitého houslisty *Tartiniho*. — *Jan D. Zelenka* † 22. prosince 1745 v Drážďanech) dobyl si slávy svými kostelními skladbami. Jeho fugy a sbory považovány jsou za vzorná díla. Několik jeho mší, offertorií, *Salve regina* vyšla v Lipsku nákladem *Breitkopfa*. — *Jan Zach* († 1733 v Bruchsalu), znamenitý kontrapunktista, varhaník a skladatel. Složil mnoho sonat a koncertů pro piano. — *František Dussek* (nar. 1736, † 12. února 1799 v Praze), proslavil se co výborný učitel klavíru a svými skladbami (sonaty, koncerty atd.) pro piano. V jeho příbytku skládal *Mozart* své opery „*Don Juana*“ a „*Titosa*.“

(Pokračování.)

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

„Že jsem tě poznal, jaký duch z tebe vane, do-
svědčuje předsevzetí tvoje. Nemohu však schváliti tvůj
úmysl, nesmím tvé přání vyplniti, Tvůj otec je mým pří-
telem, toho zarmoutiti nesmím.“

Truchlivě odvrátil se *Josef* od něho; brzo se však
jinak rozmyslil, vrhl se mu k nohám, prose jej, aby
se ho ujmul, aby ho nikdy neopustil, aby zůstal jeho
učitelem v hudbě, a aby ho vzdor všem odporům otco-
vým na cestu do svatyně umění uvedl.

Antonio mu přislíbil, že zde ještě déle zůstane.
Očekávajice vše od budoucnosti, rozloučili se a ubírali
se ku spánku.

Bědování a nařikání vzbudilo je ráno ze sna, a v okamžení stáli Antonio a Giuseppe u lože starého otce, jenž v této noci, mrtvicí raněn, ještě naposledy si vzdechnul, a pak dokonal.

Ostruhovou ulicí a královským hradem jel kočár za kočárem, skvostně prýmovaní sloužící stáli vzadu a kočí s pudřenými vlasy řídili hrdě krásně uzděné koně. Cesta vedla na Hradčany a pod průčelím paláce na lorettanském place zastavily se vozy. Na mramorových schodech, jež do velkého sálu vedou, stálo červeně oblečené služebnictvo, svítíc přicházejícím s povětrnicemí na schody. V sále samém hořelo tisíce svící, oslonivou září rozšiřující. Dámy byly téměř přeplněny drahými klenoty, vysoká přičeska mnohých byla zakryta nescísnými brillanty, které se zde skrance, tam hvězdě a tu zase nějaké kytce podobaly. Úzký život aksamitových a hedbávných šatů byl ozdoben stejnými kameny. Stužky a náušnice měly stejnou cenu, stejnou skvělost jako šperky na hlavách a na šatech. Neméně však, než dámy skvěli se i páni ve svém lesku. Červené a modré aksamitové kabáty, na nichž třpytivé hvězdy a křížky zářily, nebyly nic zvláštního; brillantové kolenní pásky připevňovaly krátké, bělohedbávné spodky na nohou a na černých, hedbávných střevících leskly se tytéž drahé kameny ve všelijakých způsobech.

Mezi tím, co hraběnka, krásná vysoká dáma v pokročilém již věku, jež tak řka samými klenoty poseta

byla, hosty v sále přijímala, otevřeli služebníci dvěře, a sem vstoupila, vedouc se ruku v ruce se statným mužem, dáma do sálu, která jednoduchostí svého obleku od přítomných zřejmě se lišila, avšak právě tím pozornost všech na sebe obrátila. Ačkoli osloňující krásou právě nebyla, měla přece velmi pravidelné tahy. z černých očí neplápolal divý oheň, ale útulnost její duše, chůze byla vznášející a jakási ušlechtilost zvyšovala zvláštním půvabem celou pravidelnou její postavu. Bílý hedvábný šat, beze všeho šperku, souhlasil zcela s jejími nepudřenými hnědými vlasy, a sněžnost jejího hrdla byla červenou šňůrkou korálův, nad níž medalion visel, ještě převýšena. Dámy dívaly se, hlavou kynouce, na sebe a jejich ústa usmívala se uštěpačně; sotva že se vyhnuly, když neznámá skrz jejich řady se procházela, a měřily ji pevným okem od hlavy až k patě. Nyní ale podívala se hraběnka ku dvěřím, a spatříc, jak se ostýchavě přibližuje, běžela jí naproti a políbila ji na čelo.

„Mladá markýzka Ramini, její strýc hrabě Rosamonte,“ řekla domácí paní, představujíc oba přítomným hostům, „oba jsou zde neznámi,“ připojila k tomu, „a teprv včera přijeli do Prahy, pročež nemají žádných známostí. Pan hrabě jest příliš uhlazený dvořan, a bude snadno ve kruhu dám se seznámiti. Emma zůstane při mé straně, o její vyrazení já se postarám.“

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Česká opera. V neděli dne 3. února dostalo se českému obecenstvu jednou krásné duševní zábavy představením Škroupova „Dráteníka.“ Pan Fr. Škroup skládal „Dráteníka“ (text od Chmelenského), když ještě práva študoval a přec udržela se tato začátečnická práce p. Škroupova až dosud v repertoiru, ačkoliv juž jeho německé opery „Meergeuse,“ — „Columbus atd.“ věčnému zapomenutí propadly. Je to zjevný pokyn, že by byl p. F. Škroup komponováním českých oper větší uznalosti dosáhl, než německými. Než, dosti o tom, přistupme k provozování samému. Náš slovutný národní pěvec p. J. Lukes dával titulní úlohu — „Dráteníka“ a provedl úlohu tuto v každém ohledu mistrně. Jeho Dráteník je nedostižná fotografie věrných synů Trenčinské stolice, je plna života a pravdivosti. Nelíčenou prostosrdečnost, lásku k vlasti, pevné držení se obyčejů a zvyků, vrozenou pohyblivost dráteníků vylíčil a podal p. Lukes svým Dráteníkem s takou přirozenou věrností, s takou dokonalostí, kterouž dovršiti nelze. Jeho Dráteník je a bude vždy nepřekonaným vzorem ano idealem, jehož dosíci sotva komu dopráno bude. Pan Lukes byl juž při objevení-se na jeviště hlučným a dlouho

trvajícím potleskem odměněn mezi jednáním, kdež slovenskou píseň „Aj! čo by bola“ zapěl a na konci mnohokrát volán a věncem za jeho veliké umění vyznamenán. Slečna Blažková (Růžena) osvědčila se poprvé na divadle zpívajíc, co nadaná dramatická zpěvačka; její sopran je vydatný, zvučný a silný a býval by dosáhl ještě větší platnosti při tomto představení, kdyby osudaá duševní sklíčenost ve výšce mu byla nebránila. Co do hry, provedla sl. A. Blažková úlohu svou nad očekávání slušně a nenuceně a není pochybnosti, že při dalších studiích jak dramatických tak pěveckých výtečnou zpěvačkou se stane. Zvlášť poručujeme sl. Blažkové studium vokalisace a správného vyslovování. Nadaná tato začátečnice došla velké pochvaly, hlučného potlesku a věnce k dalšímu povzbuzení. Výtečný skladatel českých písní, p. Pivoda (Vojtěch) dostal, ačkoliv též ponejprv na jeviště vystoupil, úplně své úloze, pohyboval se dosti obratně a vyznačil se svým skutečně umělým přednesem velice, ačkoliv se upříti nedá, že při výdatnějším hlase ještě více by pronikl. Vřelejší cit milenců (2 dějství) ze strany p. Pivody i sl. Blažkové, byl by výjev ten mnohem zvýšil. Pan Pivoda byl od obecenstva pochvalou i potleskem vyznamenán, jež vším právem zasluhoval. Pan

Strakatý (otec Růženy) přispěl svým spoluúčinkováním k zdařilému celku a byl zvláště po přednesení Škroupovy písně „Kde domov můj“ hlučně volán a obdržel věnec za své zásluhy a z vděčnosti. Slečna Gaučová a p. Nikolai statečně se drželi. Výsledek opery byl skutečně skvělý.

Starovské divadlo. Zpěvohry „Dinorah“ a „Robert ďábel,“ díla Meyerbeera byly tyto dni opakovány, a nelzeba zase o nich šíře promluveno býti. Více nás upoutá představení čtvrteční, provedení zpěvohry „Vestalky“ s hudbou od Kašpara Spontiniho, kterouž sobě za svůj příjem velmi oblíbená sl. Luccová zvolila. Zmínme se několika slovy dříve o Spontinim. Byl v Jesi (v římském státu) roku 1778 zrozen, psal začátečné opery v starém slohu italském. Jeho velký talent povznesl se teprv v Paříži, kde podle vzoru Gluckova napsal zpěvohry „Vestalin“ (1807), „Ferdinand Cortez“ (1809) a „Olympia“ (1819). Ten čas povolal jej pruský král do Berlína, a svěřil jemu generální hudební ředitelství. Zde psal svá ostatní dramatická díla, a sice; „Nurmahal“ (1822), „Alcidor“ (1825) a „Agnes z Hohenstaufů“ (1837). Pronásledován a utlačován ustavičně od tamnějšího kritika L. Rellstaba, vzdal se v r. 1842 svého úřadu, a přebýval z části v Itálii neb v Paříži. Zemřel v roce 1851 v Majolatu v římském státu. (Pokračování.) E.

— Jistý lidumil daroval při posledním provozování zpěvohry „Dráteníka“ několika chudým dráteníkům vstupné lístky na představení toto. Dojem, který originální dráteník pana Lukese na věrné syny stolice Trenčinské učinil, byl nevýslovný; nejvíce však jim lámalo hlavu, není-li onen dráteník na jevišti některý z jejich žijících zde bratrů, a když se jim vysvětlilo, že dráteníkem tím jest jeden přestrojený pán, odvětili na to velmi důmyslně, že musel alespoň jistě někdy mezi dráteníky bývat.

— Jistý anonym navrhuje ve svém článku „O české zpěvohře v Praze“ v „Času“ umístěném, aby se nevypisovaly ceny za nejlepší národní české opery, nýbrž aby se peníze ty raději veřejným hudebním učilištím obětovaly. Ptáme se p. anonyma, kterým ústavům? Snad německému konservatoriu čili varhanické škole, v nížto se výhradně přísné hudbě vyučuje? Jiných ústavů, v nichžto by se veškeré náuce o hudbě učilo, neznáme. Z toho viděti, že p. anonym nezná poměry ústavů hudebních v Praze. Dále praví p. anonym, že vypsání cen nemůže míti výsledku, leda „že hejno diletantů, začátečníků a neučenných komponistů poblázní.“ Na to odpovídáme p. anonymovi, že je to nestydatá lež a utrhaní na cti českým skladatelům. Což nemáme slovutného W. H. Veita, skladatele oper p. Bed. Knittla, zdatného, učeného V. A. Ambrose, všestranně vzdělaného J. L. Zvonaře, obratného J. Nesvadbou, nadané komponisty oper Frant. a Jan Nep. Škroupa, Skuherského v Inšpruku, Th. Bradského v Berlíně, Ludvíka v Mnichově, kteří nejsou začátečníci v oboru operní hudby. Nuže, co vytkne p. anonym skladatelům těmto? Jsme věru žádostivi! Poskytování příspěvků k založení stipendií pro žáky hudebních učilišť v Praze (jakých) jak to p. anonym radí, bylo by nečasné. Tenkrát, až ústavy (jaké?) tyto národním českým potřebám úplně vyhoví, bude rádo ústavy (jaké?) tyto podporovati. Konečně praví p. ano-

nym, že prý hrdá Musa hudby české — až národní divadlo se vystaví — v připravený ten chrám národní vstoupí. Když se nebude nyní pro operu něco dělati, nač bude Musa tato hrdá? Snad na to, že má chrám svůj! Nedejte se vysmát p. anonymem! Dřív než divadlo státi bude, musíme se o nové původní opery postarati; neboť pak by bylo věru pozdě. Na váš návrh nemůžeme jinak odpověditi, než „si tacuisses, philosophus mansisses.“

— Sl. Al. Blažková bude v koncertě páně Illnerové dne 17. t. m. české národní písně předuášeti.

— Pan Julius Goltermann, učitel čella na Pražském konservatoriu, hrál dne 29. ledna v abonentním koncertě v Stuttgartu. Je to skutečně podivné, že mu ředitelstvo konservatoria v běhu školního roku na dovolenou dalo, anto přec žádného důstojného zástupce za sebe nenavrhl. Jak doslycháme, zastává jeho místo žák vyššího oddělení Popper. Chce-li p. Goltermann umělecké cesty konati, nechť raději opustí místo své, v němž bez toho mnoho prospěšného nevykonal.

— Znamenitý skladatel a rodák náš p. Jul. Schulhoff koncertoval s velikým úspěchem dne 31. ledna v Paříži.

— Velezasloužilý náš národní pěvec p. Jan L. Lukes obdržel tyto dni z Olomouce prosebně pozvání, aby navštívil toto staré sídlo moravské, kdež se dne 17. t. m. odbýváti bude velký koncert ve prospěch vysloužilých kapelníkův vojenských, jejich vdov a sirotkův. Vyzývají našeho národního pěvce důstojníci a kapelník, ředitel koncertu, aby svým zpěvem „slavičím“ přispěl k zvelebení koncertu a „k očarování četného obecenstva“, kteréž ho již toužebně očekává.

— Tyto dny přistanul do Prahy Angličan Winkles, by v konservatoriu pod prof. Mildnerem, jenž nedávno od zpěváckého spolku v Bilíně za čestného úda zvolen byl, ve hře na housle se zdokonalil.

— V akademii ku prospěchu zařízení náhrobku Fr. L. Čelakovskému budou se mimo jiné též dva nové sbory od Zvonaře osobním řízením skladatelovým provozovati

— Krajanu našemu, p. Teršákovi, nejznamenitějšímu umělci na flétnu, věnoval vídeňský továrník Ziegler drahocenný nástroj stříbrem bohatě vykládaný.

„Čas“ přinesl před nedávnem zprávu, že učitel vyššího zpěvu na konservatoriu p. G. Gordigiani redaktora těchto listů pro článek v Daliboru v čísle 36. umístěný žaluje. Zpráva ta, jak se z nejlepšího pramene dovídáme, zakládá se pouze na důmince a nikoliv na pravdě.

(A. K.) **Z Hlinska.** (Rekvie. — Věneček.)
I my jsme důstojně vstoupili v řadu truchlících nad hrobem V. Hanky veleslavného. Chvalným přičiněním velebného duchovenstva a pana ředitele kůru uspořádána krásná slavnost smuteční. V chrámě byl postaven katafalk. U tří oltářů slouženy zádušní mše. Výborně provedené české requiem od Dobrovského dodávalo slavnosti důstojného, velebného rázu. Krásnou skladbu od Markulla, k němuž veleb. p. Freiesleben vhodná slova připojil, následovalo Salve Regina. V chrámě bylo množství věřících i e. k. úřednictvo shromážděno. Veřejně díky vzdáváme velebnému duchovenstvu i pp. řediteli kůru. Význam duchovenstva českého potahmo k naší národnosti

i v okamžicích těchto se osvědčil co veledůležitý. Duchovenstvo bylo druhdy pěstitelem národních zájmů a v době našeho novozkvětlého národního života se opět rozsáhlé pole činnosti jeho naskytá, bohda, že i v době této povážlivé důstojně osvědčí opět, že přilnulo k našemu národu, že jest jeho sourodá, nerozlučná, uslechtilá část. Druhý věneček, jenž dne 3. t. m. velectěnou společnost bavit, předčil v jistém ohledu první; pokrok ten jest potěšitelný a slouží pp. spoluúčinkujícím ku cti i obecenstvu ku chvále, jež podalo důkaz skvělý, že přilnulo k zábavě uslechtilější, již „Věnečky“ poskytují. Krásnou ouverturou k Zampě započato, pak následoval výborný čtvero zpěv „Zvonky“ od Zvonáře; obě čísla byla výborně provedena. Pan A. líčil pak v dlouhé řeči význam výtečnicků pro národ a přešel k důstojnému jien slavení, vyzval pak k přispívání na pomník Hankův. — Pan Se. musel výtečnou píseň Laubovu „Nedůvěra“ opakovati. Slečna A. Pr. a Br. výborně deklamovaly, i žert „Strašidlo“ dobrého provedení došel. Slyšeli jsme opět několik nových skladeb tanečních. Návštěva byla četná. Doufáme, že podnikatelstvo u své chvalné činnosti neochábné, že nebude dbáti na stranu snahám jeho chvalným nepříznivou, neboť na předmětu sebe jasnějším musíme vždy také stíny spatřiti. Kdyby se mělo vždy dle vůle stran takových, jež se vždy a všude téměř objevují, jednati, byla by každá uslechtilá snaha mrtvé novozrozeně. Máme-li velký svůj úkon dokonat, musíme kráčet bez ustání k předu.

Z Chrudimi, 5. února. (Rekvie. — Dráteník. — Kapella městská.) Dne 22. ledna uspořádáno bylo zde rekvie za V. H a n k u. Hlavní zásluhu o to v skutku slavné rekvie získal sobě náš vážený p. měšťanosta. U prostřed kostela stál katafalk ozdobený „Rukopisem královským,“ okolo něhož studující s horícími svícemi stáli. Opodál byl umístěn jeden oddíl zdejších ostrostřelců a cechovní pořádkové s rozžatými pochodněmi. Chrám Páně sám byl však naplněn davem lidstva všech stavů. Na kůru provozovali naši páni ochotníci Vitáskovo rekvie do Es s vloženým „Dies irae“ od téhož tak správně a zbožně, že jsme již dráhný čas nic tak pěkného neslyšeli. Za offertorium vložený byl smutečný čtvero zpěv od Nesvadby, který co příloha k Daliboru 1859 vyšel. Hlavní zásluha se musí připočísti p. Kliměšovi, jenž velmi obezřele sbor ochotnický nastudoval a sám osobně řídil. Též Vám musím s potěšením sdělit, že pověst o provozování „Dráteníka“ vždy víc a více ke skutečnosti se blíží a bohda uvidíme ji na jaře. Také náš ostrostřelecký hudební sbor se lepší, aspoň jsme to viděli 2. února v divadle, kde ouvertury: „Zampa“ a „Němá z Portiči“ v skutku neúhonně přednesl, bylo vidět, že mu scházelo jen o bezřelý ředitel.

Z Líbeznic. (Beseda). Dne 3. února se odbývala zde druhá beseda, která velmi skvělá byla. Program byl velmi dobře uspořádán. — Co se hudebních skladeb dotýče, byly provozovány ouvertura „Únos“ od Mozarta pro orchestr. — Čtvero zpěvy „Kovářská“ „Zvonky“, quodlibet z českých písní, „Já jsem Slovan“ atd. a byly dobře provedeny. Velmi dobře vyjímá se nový, od Fr. Šebora složený čtvero zpěv „Stíny Lauritasů“ ze znamenité Kollárovovy básně „Slávy dcera.“ Práce jest velmi zdařilá a p. skladatel se všemožně přičinil, ráznost slov textu v přiměřenou hudbu uvést. P. Karel

Šebor a Fr. K. přednášeli na housle koncertní duo od Beriota s velmi příznivým výsledkem. Z deklamací líbily se „Tri doby“ (přednášel p. Fr. Šebor.) „Sedlák na biliáru,“ (přednášel p. Jar. Staněk) a j. v. Výsledek byl chvalný a žádoucí toliko, aby se páni výborové také postarali o piano k třetí besedě.

(—?) **Z Náchoda.** Na Hromnice dostalo se nám velmi rozkošné zábavy večerní. Mladší p. K. Kejkliček uspořádal nám v hostinci u zlatého beránka hudební a deklamatorní zábavu. Začátek učiněn ouverturou k vídeňskému dobrovolníku. Na to se střídaly čtvero zpěvy, deklamace, hra na piano a housle. Oddělení druhé zaujalo krásné potpourri „Pražské památní lístky“ od K. Komsáka, přednesené od 42 hudebníků. Každý kus oddělení prvního byl s pochvalou přijat, ale po velmi výtečně předneseném potpourri od Komsáka strhla se bouřlivá pochvala a hlučné tleskání. I žádala veškerá vybraná společnost, aby se kus ten ještě opakoval, což ochotný učitel hudby, p. K. K. hudbymilovnému obecenstvu s radostí učinil. Konečně si mladý svět zatančil a jinak až skoro do svítání příjemně se bavil. Všem páním spoluúčinkujícím sluší vřelé díky vzdáti, zvláště ale spanilomyslné naší p. podkrajské, která dvě české písně: „Touhu po vlasti“ a „Kde dýmův můj“ s doprovázením piana dujímavě zpívala, c. k. kancelistu p. Křížovi, který nás uhlazenou hrou svou na housle překvapil, p. učiteli P. A. Pecoldovi a sl. F. Heligrové, kteřížto cituplně deklamovali, p. učit. V. Volfovi, Kuněšovi, pak p. Sedláčkovi ze Skalice, který nám několik pěkných kousků na ruční harmoniku krásně zahrál, a konečně p. K. Kejkličkovi za uspořádání této pěkné zábavy. Čistý výnos k dobročinnému účeli určený obnáší 33 zl. 80 kr. r. čís.

(J. H.) **Z Oužic.** († fletisty J. V. Hrbka.) Výtečný fletista Jan Vilém Hrbek zemřel zde dne 10. ledna 1861 v 6 hodin odpoledne v 61. roku svého stáří a byl dne 13. ledna slavně pohřben. J. V. Hrbek narodil se 16. května 1799 v Koceradech blíž Komorního Hrádku a byl slepý. Za své literární a hudební vzdělání má ustavu pro slepé v Praze co děkovati. Obsirnější životopis jeho podám příště*); prozatím podotýkám tolik to, že se možná o něm dočísti v knize: Denkwürdigkeiten des Prager Privat Institutes für arme Blinde od A. Klara a v časopise „Der Adler“ (r. 1842). J. V. Hrbek obdržel za svou výtečnou hru krásnou fletnu od J. M. císaře Františka a hrával často v zámku na Komorním Hrádku, kdež ho výtečný skladatel p. Fr. Pivoda na pianu doprovázel.

(—1) **Z Pardubic.** (Rekvie za V. Hanku. — Zpěvácký spolek.) V úterý dne 29. ledna odbývalo se zde slavné rekvie za V. Hanku. Smuteční obřady vykonal s největší ochotou veledůstojný p. děkan Frant. Černý s četnou assistencí. Na kůru prevozovalo se rekvie od slovutného J. Vitáska Es-dur, v němž nejlepší zdejší hudební síly, jakož i kapella husarské posádky účinkovala. Před hlavním oltářem stál ozdobený katafalk, okolo něhož značný počet měšťanů s rozžatými svícemi stálo a v zadu držel též jeden měšťan na pod-

*) Přijímáme Vaše nabídnutí. Že jste praemii na r. 1860 (rekvie od Zvonáře neobdržel, není naší vinou, nýbrž vinou nedbalého dřívějšího nakladatele R. Veita.

ložce „Královodvorský rukopis“ vavřínovým věncem ozdobený, konečně stály 2 řady měšťanů od hlavního oltáře až k hlavním dveřím. Předěšlý týden obdrželi jsme od c. k. slavného místodržitelství potvrzení stanov našeho 50 údů čítajícího českého zpěváckého spolku. Je to věru krásný úkaz, že se přičiněním zdejších milovníků zpěvu zpěvácký spolek utvořil, jenž nejen náš společenský život zušlechťí, alebrž též k rozkvětu kostelní hudby nápomahati bude. Hlavní zásluhu o utvoření spolku má horlivý učitel na reálce, p. Janda a mladý konservatorista p. Vostřebal, z nichžto první zdejší zpěvácké síly soustředil, druhý však v časopisech k založení takového spolku povzbuzoval. Zdar Bůh!

△ **Z Pelhřimova.** (Rekviem.) Nedávno jsme čtli pojednání o hudbě kostelní v našem městě již delší čas trvajícím. Nemohu opomenouti, abych záhy neučinil zmínku, kterak naše hudba kostelní, a zvláště zpěv se zlepšil! — Nevím ani jakého slova bych měl užití k této pochvalě? Úhon skrz na skrz! Neníť snad na světě větší spustoty jako zde! — Toho se dokázalo opět při odbývání rekviem za našeho Hanku. Kdyby to byl slyšel — v hrobě by se byl musil obrátit, jakým krákoráním „Salve Regina“ a pak „Animas“ se ve všech přítomných žaludcích spiralo! Světe! jak můžeš ještě nyní tak podobných kočičin trpěti? Dej Bože, abychme již jednou dočkali se toho, aby kostelní hudba u nás k nábožnosti ale ne ku smíchu a hříchu jiných dopomáhala! *)

(?) **Z Proseku.** (Odpověď.) V čís. 24 „Času“ pod článkem „zasláno“ ospravedlňuje se p. D...r z Libně proti mému dopisu v čís. 3. Dalibora. Kdybych neměl důkazů v rukou, že p. D...r není s to, něco takového napsati, jelikož ani nejobyčejnější list pořádně a bez chyb napsati nedovede, viděl bych se nucena, jemu slušně odpověditi; že si ale článek „zasláno“ jako obyčejní prostí lidé napsati dal, bylo by zajisté nedůstojno, jeho lze svědky dokazovati. Ostatně pravda se brzo ukáže, anto vážený pán redaktor slíbil chrám Páně na Proseku od času k času navštívit a o tom osobně se přesvědčiti, jak mistrně (?) se tam skladby Brixihova a j. provozují. Dixi! **)

(S—k.) **Ze Semil.** (Produkce zpěv. spolku. — Rekviem.) Zdejší zpěvácký spolek uspořádal dne 20. ledna t. r. veřejnou produkci a poskytl jí posluchačům pravou zábavu a utěšenou chvíli. Z českých zpěvů jsme slyšeli: 1) 26. srpen, sbor s průvodem 4 posauků od Slavíka. Při zpěvu tohoto sboru vyvěšen byl obraz: „Smrt Přemysla Otokara.“ Kdo z přítomných osudný den tento zná, nezůstal při dojemné hudbě a zpěvu tomto bez pohnutí; srdce každého muselo zatrucliti. — Druhý sbor byl Voglův zdařilý „Zpěv jinochů.“ 3) Na radost od Vorla; 4) Pošta od L. Procházky. Sbor tento je efektní, potřebuje ale více cvičení — než mu věnováno bylo. 5) Komu zazpíváme od Michla. Mimo to

*) Pochybujeme věru, že tomu tak jest, avšak pravda-li to, bude velebné dnchovenstvo vědět, jak tomu odpomocí. R.

**) Učiním tak.

Red.

se zpívalo 5 sborů německých. Dne 21. ledna bylo zpívané rekviem za našeho slavného Venceslava Hanku, při kterémž někteří údové spolu účinkovali. Zpíval se též pohřební sbor od Nesvačby mol C (příloha k Daliboru). V brzkú se uspořádá též divadlo, z čehož čistý výnos na pomník Hankův se určí.

(B.) **Z Tábora.** (Rekviem. — Produkce zpěv. spolku.) Dne 23. ledna t. r. slaveno bylo v zdejším chrámu Páně za zvěčnělého Václava Hanku rekviem; obřady konal milovaný našinec P. Mansfeld s četnou assistencí; katafalk byl ozdoben ověncem rukopisem Královodvorským i jinými okrasami; spolek zpěvácký zapěl rekviem od Vitáskova, Miserere od Beethovena do C-mol, a animas fidelium od Maška do F. Přítomno bylo c. k. úřednictvo, rada městská, sbor střelců městských, učitelstvo s žáky zdejší reálky a mnoho obecního ostatního. Dne 30. května t. r. dával spolek zpěvácký svou první produkci spolkovou na zdejší střelnici, a spolu besedu; zpívány byly sbory, sola a kvodlibety z národních písní počínající s „Kde domov můj“ a končící s „Hej Slované“, dále se též dvě deklamovány přednášely a sice „Slze vlastenek“ od Jos. Kaj. Tyla sl. Vildmanovou výtečně, a „Vdovec“ od Fr. K. D. p. Stárkem též dobře; posluchačstvo se při tom velmi dobře bavilo, o čemž četné a zejména sborům a sl. V. vzdané díky svědčily; též při následující hudbě taneční byla zábava velmi příjemná a nenucená; sál byl téměř přeplněný, však ale pořádek ve všem panoval; p. hudebníci tenkrát vzorně hráli a překvapili nás kadrylou „Ljubici“ od Blažka. Přejeme sobě hojných produkcí od milého spolku zpěváckého a doufáme, že se též zpěvů obsahu veselejšího dočkáme. — Jak se dozvídám, čítá spolek tento oudů výkonných 40, přispívajících 140! Tedy jen dále na krásně nastoupené cestě! —

Norymberk. Paní Dupotová, roz. Lindnerová z Blatné vystoupila nedávno co Fides v Proroku, osvědčila se co statná reprezentantka této úlohy a byla mnohokrát volána.

Paříž. (R. Wagner a Pařížští klakéři.) Wagnerův „Tannhäuser“ bude sotva dříve než v březnu provozován, ačkoliv se pilně zkoušky k němu konají. Zkoušky se dělají vždy v úterý, ve čtvrtek a v sobotu dvakrát za den, ráno a večer. V ostatních dnech se dělá jedna zkuška odpoledne. Zdejší satyrické listy velice si dobírají Wagnera. Práví se, že R. Wagner na to tlačí, aby při provozování „Tannhäuseru“ zdejší klakéři neúčinkovali, čemuž ředitelství vyhověti nechce. A co by bylo pak z velké opery bez klakérů? Ředitelství učinilo jednou pokus klakery odstraniti; ale pokus tento tak se nezdařil, že se ředitelstvo v zoufalství na náčelníka klakérů (Chef de la clique) p. Davida obrátiti muselo, aby se svou tleskající tlupou (la bataille sacré jmenovanou) pod velký lustr usadil. David dal se obměkčit a provozuje od té doby neporušeně své řemeslo. Nechť je R. Wagner hudebním Goliášem, ale v boji s tímto Davidem zajisté podlehne.

Obě notové přílohy (pisně cenou počtené) za měsíce leden a únor budou k číslu příštímú přiloženy.

Nákladem *Křištofa a Kuhé.* — Tiskem *Antonína Renn*a v Praze, v Kolovratské stříde „u tří lip.“